

РЕШЕНИЕ

№ 16238

гр. София, 08.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26
състав**, в публично заседание на 18.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **4767** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 226 във вр. чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 46, т .1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

С Решение № 5267 от 25.04.2024 г. по адм. дело 868/2024 г. по описа на Върховния административен съд, Трето отделение е отменено Решение № 7353 от 27.11.2023 г. постановено по адм. дело 7360/2023 г. по описа на Административен съд – София – град и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на съда.

Образувано е по жалба, заведена с вх. № 28367 от 31.07.2023 г. по описа на АССГ, от А. М. М., [дата на раждане], гражданин на Сирийска арабска република, депозирана чрез процесуалния му представител - адв. В. П., САК срещу Заповед № УРИ 5392 ПАМ – 4340 от 28.07.2023 г., издадена от началник на сектор „Незаконна миграция“, отдел „Миграция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход – С.“.

В жалбата са изложени съображения за необоснованост и незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че с издаването ѝ е възпрепятствано завеждането на молба за международна закрила от чуждия гражданин. Застъпено е становище за злоупотреба с властнически правомощия, която се сочи и като основание, по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК, за отмяна на административния акт. В този смисъл са изложени и съображения за допуснато нарушение на чл. 58, ал. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Соци се и нарушение на материалния закон –

неправилно позоваване на разпоредбата на чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, вместо на относимата според жалбоподателя, норма на чл. 41, т. 3 от ЗЧРБ. Обоснована е тезата, че като кандидат за международна закрила, макар и незаконно преминал държавната граница, съгласно чл. 29, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, жалбоподателят има право да остане на територията на страната до приключване на производството по молбата за закрила, което изключва приложението на принудителните административни мерки по ЗЧРБ. Поставя се акцент и върху липсата на посочен срок за доброволно напускане на страната, изискване, предвидено в разпоредбата на чл. 39б от ЗЧРБ. С тези аргументи е мотивирано искане за отмяна на оспорената заповед, с която спрямо гражданина на Сирийска арабска република – А. М. е наложена принудителна административна мярка, по реда на чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ – „Връщане до страна на произход“ - С..

В съдебното заседание пред настоящия съдебен състав процесуалният представител на жалбоподателя – адв. В. П., САК поддържа искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. В подкрепа на тезата за допуснати нарушения на чл. 35 и чл. 36 от АПК се позовава на влязлото в сила Решение на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на сирийския гражданин А. М. е предоставен хуманитарен статут. Не се претендират разноски.

Процесуалният представител на ответника – главен юрисконсулт И. оспорва жалбата. Счита, че към момента на издаване на оспорения административен акт, с който на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ, са били налице предпоставките по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ. На становище е, че жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена, независимо от представеното по делото Решение на председателя на ДАБ – МС, с което жалбоподателят е получил хуманитарен статут. В този аспект, поставя акцент на датата на започване на административното производство по ЗУБ – следваща с почти две седмици датата на издаване на оспорената заповед, респективно на налагане на принудителната административна мярка.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в настоящото производство.

Административен съд - София град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните и съобразно правомощията си по чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

На 28.07.2023 г. жалбоподателят А. М. М. (А. М. М.), гражданин на Сирийска арабска република, [дата на раждане] в [населено място], Сирийска арабска република, ЛНЧ [ЕГН] е бил задържан от служители на Отдел „Миграция“ при СДВР заедно със своя сънародничка – Р. М. в [населено място], [улица] в района на РПЦ на ДАБ - МС. Към момента на задържането двамата сирийски граждани са носели молби, адресирани до председателя на ДАБ – МС, съдържащи искане за предоставяне на закрила на територията на РБългария. Молбите са били оформени със съдействието на процесуалния представител на жалбоподателя – адв. П., САК, Фондация за достъп до права – ФАР – [населено място]. Задържането от органите на полицията временно е препятствало упражняването на правото на завеждане на молбите за закрила.

Поводът за предприетите действия от служителите на Отдел „Миграция“ е отразен в Докладна записка рег. № 5392р-2578 от 28.07.2023 г. на началника на група „А.“, сектор „Незаконна миграция“ към Отдел „Миграция“ – СДВР (10). В докладната е

посочено, че е проведена беседа с чуждите граждани на разбираем за тях език, по време на която са заявили, че са на територията на РБългария от около 3 дни и са преминали незаконно през границата с Република Турция. В докладната записка е отразено и, че и двамата сирийски граждани са изразили нежелание да се върнат в държавата си по произход и имат намерение да продължат пътя си към З. Европа. Посочено е, че са отrekli да разполагат със средства за издръжка и подслон, както и да имат познати на територията на Република България. При извършените справки в информационните системи на МВР не са установени данни да е регистрирано преминаването им през ГКПП на РБългария. Към момента на задържането не са били заведени и молбите за закрила на чужденците.

Въз основа на тези данни, началникът на група „А.“ при сектор „Незаконна миграция“ към Отдел „Миграция“ - СДВР е предложил на началника на Отдел „Миграция“ – СДВР на чужденците да бъдат наложени принудителни административни мерки, по реда на чл. 41, т. 1 и чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ – принудително настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) и връщане до държавата по произход – С..

Оспорената в настоящото производство Заповед УРИ № 5392 ПАМ 4340 от 28.07.2023 г. е издадена от началника на сектор „Незаконна миграция“ при Отдел „Миграция“ – СДВР, на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, въз основа на информацията, отразена в Докладна записка рег. № УРИ 5392р – 2578 от 28.07.2023 г. по описа на Отдел „Миграция“, че жалбоподателят А. М. не е могъл да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Наложена му е предвидената в чл. 41, т. 1 вр. чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ принудителна административна мярка – „Връщане до страна на произход“ – С..

В изпълнение на дадените указания в отменителното решение, постановено по адм. дело 868/2024 г. по описа на Върховния административен съд, Трето отделение, в настоящото производство като писмени доказателства са приобщени - предоставена от ДАБ - МС информация изх. № ЦУ-08-419-1 от 31.05.2024 г. относно проведеното производство, по реда на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ и приложени към нея заверени копия от административната преписка, образувана по регистрирана на 10.08.2023 г. в ДАБ – МС, молба за закрила, депозирана от А. М. (л. 15 – л. 31). Приложено е и постановеното на 03.11.2023 г. Решение № 16514 на председателя на ДАБ – МС, връчено на жалбоподателя на 16.11.2023 г., влязло в сила на 01.12.2023 г., с което му е отказан статут на бежанец, но е прието наличие на основанията по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, въз основа на които му е предоставен хуманитарен статут (л. 28-гръб – л. 29). В мотивите на решението е посочено, че са настъпили промени в общото политическо положение на държавата по произход след като жалбоподателят е напуснал С.. Така е мотивирано приложеното тълкуване на разпоредбата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011 г., дадено с Решение на СЕС по дело С – 465/2007 г., според което съществуването на тежки и лични заплахи против живота и личността на молител за субсидиарна закрила не е подчинено на условието, същият да трябва да представи доказателства, че е налице специфична цел поради присъщи за неговото лично положение елементи.

Към преписката са приложени Уведомително писмо до кмета на [община], относно заявено желание на чуждия гражданин да се установи в [населено място] и копие на сключен на 29.11.2023 г. договор за наем на имот, находящ се в [населено място], [улица] (л. 30-гръб – л. 31). Приложено е и заверено копие на валидно издаден

документ за самоличност от държавата по произход (л. 25), въз основа на който са установени личните данни на жалбоподателя и конкретно имената му – А. М. М. (л. 20-гръб).

Страните не спорят по така описаните релевантни за правния спор факти, установени от събраните доказателства по делото.

При извършената цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията, визирани в чл. 146 от АПК, настоящият съдебен състав счита жалбата за процесуално допустима – подадена в предвидения от закона срок, от процесуално легитимирано лице, адресат на оспорения подлежащ на съдебен контрол административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 4340 от 28.07.2023 г., с която на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ на жалбоподателя А. М. М. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“ – С. е издадена от компетентен орган, в кръга на делегираните му със Заповед № 513з-9426 от 06.12.2018 г. на директора на СДВР (л. 12) правомощия по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

Спазени са изискванията за форма и съдържание, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 1 – т. 8 от АПК. Посочено е релевантно фактическо основание за прилагане на принудителната мярка по чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ – чужденецът не е могъл да удостовери пред служителите на СДВР влизането си на територията на Република България по законоустановения ред, което е отразено и в докладна записка, рег. № 5392р-2378 от 28.07.2023 г., изготвена от началник група „А.“ при сектор „Незаконна миграция“ – СДВР.

Формалното наличие на основанията, визирани в чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, с оглед спецификата на конкретния казус, с основание се сочи от процесуалния представител на жалбоподателя за недостатъчно, за да обоснове законосъобразното прилагане на принудителната мярка по чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ задължава компетентните органи по чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ да отчетат и други обстоятелства, наред с констатираната фактическа невъзможност за удостоверяване на влизането на територията на страната. Сред тях са продължителността на незаконното пребиваване, принадлежност към категория на уязвими лица, наличие на производства по ЗУБ или на производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване на територията на РБългария, съществуващи семейни, културни и социални връзки с държавата по произход. Изпълнението на задължението, визирани в чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, е гаранция за обективност при преценката за съответствие на предпоставките за налагане на принудителна административна мярка от вида на посочените в чл. 39а от ЗЧРБ и целта на закона. Изясняването на тези релевантни факти е от значение за установяване на намерението на чуждия гражданин да се установи на територията на страната в хипотезата на заведено искане за предоставяне на международна закрила.

Конкретиката на настоящия казус сочи, че именно тези допълнителни факти, имащи съществено значение за приложението на мярката по чл. 39а, т. 2 от ЗЧРБ, не са били изяснени от административния орган. На първо място, в докладната записка, на която се е позовавал в мотивите на оспорената заповед началникът на сектор „Незаконна миграция“ – СДВР, е прието за достоверно твърдението на жалбоподателя относно продължителността на пребиваването му на територията на страната – 3 дни преди

задържането от служителите на СДВР. На следващо място, но не по значение, в докладната записка е отразено, че мястото, на което е установен чуждият гражданин непосредствено преди задържането му е територия на РПЦ към ДАБ – МС – [населено място], [улица]. Към преписката е приложена и типова бланка на молба без дата, с изписани саморъчно на арабски език имена, гражданство, дата на раждане и положен подпис, адресирана до председателя на ДАБ при МС (л. 13), съдържаща искане за предоставяне на международна закрила, която се твърди и в жалбата, че е била попълнена със съдействието на адв. В. П., САК, и съдържа личните данни на жалбоподателя А. М..

Отразеното в докладната записка, че служители на СДВР са провели беседа със задържаните двама граждани на С., без да е конкретизирано дали е ползван преводач, владеещ разбираем за жалбоподателя език, при категоричните данни, че същият не владее български, според настоящия съдебен състав, не позволява да бъде кредитирано с доверие твърдението за заявено намерение за транзитно преминаване през територията на РБългария в посока неконкретизирана държава от 3. Европа.

Завеждането на молбата за закрила в ДАБ – МС в значително по - късен момент, едва на 10.08.2023 г., когато съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ е започнало административното производство по ЗУБ за предоставяне на закрила, сочи, че към момента на издаване на оспорения административен акт – 28.07.2023 г. не е било образувано производство по ЗУБ, доколкото органите на ДАБ – МС не са били надлежно сезирани. В този аспект, неприложими към конкретиката на настоящия казус са разпоредбите, на чл. 29, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, на които се позовава пълномощникът. Същевременно, доколкото не се спори, че причина за забавянето при завеждането на молбата за закрила на жалбоподателя, в съответствие с изискванията на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ - предприетите действия по изпълнение на наложена принудителна мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ – настаняване в СДВНЧ – Б., отменена с влязло в сила Решение № 5336 от 09.08.2023 г. постановено по адм. дело 7397/2023 г. по описа на АССГ, според настоящия съдебен състав, именно този факт е от съществено значение за преценката относно пропорционалното засягане на правата на жалбоподателя при налагане на предвидената в чл. 39а т. 2 във вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ принудителна административна мярка.

В конкретния казус, с оглед и на основанието, на което се е позовал председателят на ДАБ – МС при предоставянето на хуманитарен статут на жалбоподателя по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – „тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие, поради наличие на международен или вътрешен въоръжен конфликт“, от съществено значение за настоящия правен спор е било и изясняването на обстоятелствата, визирани в разпоредбата на чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ.

Този комплекс от значими за индивидуалното положение на жалбоподателя А. М. обективни факти и обстоятелства е бил необосновано игнориран от административния орган при преценката относно съответствието между степента на засягане на личните права и законни интереси на жалбоподателя и постигането на предвидената в закона цел от прилагане на принудителната административна мярка по чл. 39а, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ.

Принципът за съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК, задължава административните органи в случаите, когато с техни актове, действия и/или бездействия се засягат права или се създават задължения за граждани или организации да приложат тези мерки, които са по - благоприятни, ако и по този начин

може да бъде постигната целта на закона. Приведено към конкретиката на настоящия казус, не е съществувала пречка за административния орган да предприеме действията по налагане на предвидените в ЗЧРБ принудителни административни мерки едва след като се убеди, че заявеното желание от жалбоподателя - да подаде молба за закрила в РПЦ – С. на ДАБ – МС не отговаря на действително предприетите от него действия.

Позоваването на процесуалния представител на ответника на нормите на чл. 67, ал. 1 и ал. 2 от ЗУБ, според които наложената принудителна мярка по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ не се привежда в изпълнение до приключване на производството по предоставяне на убежище с влязло в сила решение, а придобиването на съответния статут, какъвто в настоящия казус вече е предоставен на жалбоподателя А. М., е основание за нейната отмяна, са ирелевантни при проверката за законосъобразност на оспорения административен акт, още повече, че по делото не са представени доказателства влязлото в сила решение на председателя на ДАБ – МС, с което на жалбоподателя А. М. е предоставен хуманитарен статут, да е послужило като основание, съгласно чл. 67, ал. 2 от ЗУБ, за отмяна на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ.

Предвид изложеното, обжалваната в настоящото производство заповед на началника на сектор „Незаконна миграция“ при СДВР, с която на жалбоподателя А. М. е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ - „Връщане до страна на произход – С.“ като незаконосъобразна следва да бъде отменена поради наличие на основанията, визирани в чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

Мотивиран от изложеното, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. М. М. (А. М. М.), [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Сирийска арабска република, ЛНЧ [ЕГН], депозирана чрез процесуалния му представител - адв. В. П., САК, Заповед № УРИ 5392 ПАМ – 4340 от 28.07.2023 г., издадена от началник на сектор „Незаконна миграция“, отдел „Миграция“ при СДВР, с която на основание чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход – С.“.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.

СЪДИЯ :